

Από τον **Χρήστο Επαμ. Κυργιάκη**

- Άντε. Πάμε μια βόλτα να περπατήσουμε. Να δούμε και τις βιτρίνες που τόσο σου αρέσει.
- Εσένα πάλι καθόλου. Άστο καλύτερα. Έτσι κι αλλιώς δεν μπορούμε να αγοράσουμε τίποτα.

Βγήκαν από το σπίτι αγκαλιασμένοι σαν να είχαν γνωριστεί την προηγούμενη μέρα παρόλο που συμπλήρωσαν κοντά τριάντα ένα χρόνια μαζί.

Ο κόσμος στο πεζοδρόμιο αρκετός. Οι περισσότεροι απολάμβαναν την απογευματινή ανοιξιιάτικη βόλτα με έναν καφέ στο χέρι όπως επιβάλλουν τα νέα καταναλωτικά ήθη.

Κοντοστάθηκαν σε μια βιτρίνα. Εκείνος μετρούσε άθελά του τις μέρες που μεσολαβούν μέχρι να πληρώσει τη δόση του στεγαστικού, το ηλεκτρικό ρεύμα, και το μήνα στα φροντιστήρια Αγγλικών.

Ούτε που άκουσε τη σύντροφό του να εκφράζει την επιθυμία της για δεύτερη και τρίτη φορά.

- Δεν ακούς που σου μιλάω;
- Ακούω. Φυσικά ακούω.
- Σιγά μην ακούς.
- Έλα πες το μου πάλι.
- Αυτό το φουστάνι. Δεν είναι ωραίο;
- Ποιο;
- Αυτό. Το κόκκινο.
- Καλό είναι.

Οι σκέψεις επέστρεψαν στο μπερδεμένο του μυαλό. Η προσοχή του απομακρύνθηκε πάλι από τη σύντροφό του η οποία εξακολουθούσε να κοιτάζει, μάλλον με παράπονο, τη βιτρίνα με το κόκκινο φουστάνι.

Σκέφτηκε πως τα τελευταία τρία χρόνια δεν είχε αγοράσει για εκείνη ούτε μία κάλτσα, που λέει ο λόγος.

Πώς να τολμήσει άλλωστε να κάνει σκέψη για αγορά. Ήταν τόσες πολλές οι οικονομικές υποχρεώσεις που το κουτσορεμένο οικογενειακό εισόδημα δεν μπορούσε να τις καλύψει.

Προστέθηκαν και κάτι έκτακτα έξοδα-τα έκτακτα έσοδα ήταν ανύπαρκτο είδος-που απομάκρυναν ακόμη περισσότερο ένα πιθανό ενδεχόμενο αγοράς.

- Να μπούμε να το δοκιμάσω; Νομίζω πως θα μου πάει.
- Έλα τώρα. Τι να δοκιμάσεις; Λες και υπάρχει περίπτωση να το πάρουμε; Άλλωστε ξέρεις πως δεν τα

μπορώ αυτά.

Η όψη της σκοτείνιασε. Γύρισε το πρόσωπό της από την άλλη για να μην διαβάσει τα συναισθήματά της. Όμως εκείνος είχε ήδη προλάβει να καθρεφτιστεί στα μάτια της.

Κι είδε τον εαυτό του ευτυχισμένο να ακούει τα γέλια της μικρής του κόρης καθώς έπαιζε ανέμελα με τη φίλη της.

Και διέκρινε τον εαυτό του να γλεντάει και να χορεύει με τους φίλους του στη γιορτή του γιου του. Είδε ακόμη τον εαυτό του να «αγαπιέται» σφόδρα με το ματατζή σε μια διαδήλωση για τα μνημόνια. Και ντράπηκε πολύ. Ναι ντράπηκε. Και θύμωσε. Κυρίως με τον εαυτό του.

- Να πάνε να γ.....νε. Πάμε μέσα να το δοκιμάσεις.

- Τι έπαθες; Τρελάθηκες;

- Και δε χαίρεσαι; Πάμε σε παρακαλώ.

Την έπιασε από το χέρι και την τράβηξε μέσα στο κατάστημα. Η αλήθεια είναι πως της πήγαινε πολύ. Δεν χόρταιναν τα μάτια του να την κοιτάζει και δεν ήξερε αν ήταν επειδή εκείνη ήταν τόσο όμορφη ή αν ομόρφυνε ο τρόπος που ο ίδιος πλέον την κοίταζε. Μάλλον ήταν και τα δύο.

Εκείνη κοιτούσε τον εαυτό της στον καθρέφτη και σκεφτόταν πότε θα τελείωνε αυτό το μαρτύριο. Πήγε στο παραβάν και επέστρεψε με το φουστάνι στο χέρι.

- Σας ευχαριστώ. Είναι πολύ ωραίο αλλά δεν θα μπορούσαμε να το πάρουμε. Είναι ακριβό.

- Θα το πάρουμε.

- Μα τι λες τώρα; Και η δόση του δανείου;

- Να πάει να γ....ει. Θα το πάρουμε. Τελείωσε.

Ακολούθησαν στιγμές σιωπής, αμηχανίας και ευτυχίας.

Βγήκαν από το κατάστημα αγκαλιασμένοι.

Την άλλη μέρα, πηγαίνοντας οι άνθρωποι στις δουλειές τους είδαν κόσμο μαζεμένο έξω από την τράπεζα. Κάποιος το προηγούμενο βράδυ είχε γράψει με κόκκινη μπογιά:

«Το γέλιο της αξίζει πιο πολύ από το στεγαστικό σας».